

Svjetlo Evanđelja oslobodilo me iz tame

I istina će vas osloboditi (Ivanovo evanđelje 8,32). Istina rado-sne vijesti Isusa Krista milijune je ljudi oslobodila od njihovih gri-jeha, teretâ i zabrinutosti. To je jasan dokaz da je nepromijenjeno Evanđelje Svetoga pisma još uvijek *snaga Božja za spasenje sva-komu tko vjeruje* (Poslanica Rimljanima 1,16). Pripovijest o mojem oslobođenju iz tame rimskoga katoličanstva i ulazak u *slobodu sla-ve djece Božje* (Poslanica Rimljanima 8,21) još je jedan dokaz po-stojanja te iste sile.

Moje obraćenje, ustvari, nije bilo nimalo spektakularno. Nije bi-lo neke iznenadne promjene, kao ni nekakvog izvanrednog događa-ja koji bi me naveo na to da napustim Rimokatoličku crkvu i izručio me Kristu. Na to me navelo smireno, neprekidno djelovanje Božje milosti i svakodnevno sukobljavanje sa zabludama vjerskoga susta-va koji se lažno prikazuje kao katolički (sveopći) i kršćanski.

Je li Bog zaista oprostio moje grijehе?

Roditelji su mi živjeli na sjeveru Ita-lije. Budući da su bili rimokatolici, i ja sam kršten i krizman u toj vjeri. Kad mi je bilo dvanaest godina osjetio sam božanski poziv u svećeničku službu i otišao u odgovarajuće sjemenište. On-dje sam primio devetogodišnju snažnu i strogu izobrazbu. Tijekom jedne du-boke i dugotrajne krize po prvi put me obuzela sumnja u pogledu korisnosti ispovijedanja. Primjećivao sam da gri-jesi moje nutrine – moje duše – postaju sve mračniji i mučila me sumnja. Očaj-nički sam tragao za svjetlom i mirom. Gotovo svaki dan išao sam na ispovi-

jed u nadi da ću u tome naći odrješenje i olakšanje. No koliko god sam se bio trudio i koliko god često sam ocu ispovjedniku priznao svoje grijehе, nikada nisam bio siguran jesu li mi grijesi zaista oprošteni i nikada mi u srce nije doteklo ni najmanje snage koja bi ga održala čistim i sačuvala me od daljnjih i još gorih grijehа.

Koje li opreke s mojim današnjim životom kada, pun radosti, zajedno s Pavlom mogu reći: *Jer znam kome sam povjerovao i uvjeren sam da je on sposoban za onaj dan sačuvati ono što sam mu povjerio* (2. Timoteju 1,12). Danas svoje grijehе priznajem izravno Bogu. Putem djelotvorne snage krvi, koju je dao na križu, Isus Krist me očistio, dao mi novo srce i od mene napravio novo stvorenje.

Moj pokušaj da se za vlastitu kosu izvučem iz močvare

Kako bih nadvladao svoje nutarnje sukobe odlučio sam život potpuno žrtvovati služenju Afrikancima. Stoga sam ušao u crkveni red dojmljiva imena: "Misionari srca Isusova", u Engleskoj poznat kao "Očevi iz Verone". Članovi toga reda su mi u posljednjih pet godina

školovanja za svećenika iskazali mnogo dobroga, za što sam im iznimno zahvalan. No ne smijem prešutjeti to da je način na koje se ondje učenike priprema za duhovan rad i svećeničku službu potpuno usmjeren na *djela*, to jest ono što smo morali činiti. Naše osobno spasenje ovisilo je o onome što činimo mi, a ne o onome što je Isus Krist već učinio. O našim je zaslugama ovisilo hoćemo li vječnost provesti kod Boga ili u prokletstvu. Isus, "začetnik i dovršitelj naše vjere" (Hebrejima 12,2), "Alfa i Omega, prvi i posljednji" (Otkrivenje 22,13), bio je potisnut u

stranu našim zaslugama, našim molitvama, našim milostinjama i djelima pokore. Sve to trebalo nas je dovesti u Nebo, a ne Krist. Iz istog razloga me se u dvije godine novaštva potalo da bičujem sâm sebe i da ljubim pod blagovaonice ili noge drugih novaka.

Zasvijetlilo mi je svjetlo Evanđelja

Nakon dvije godine novaštva počela je moja teološka izobrazba. To je trajalo četiri godine i završilo 1952. godine s mojim svećeničkim pomazanjem u Milanu. Odmah nakon toga odslužio sam godinu dana u sjevernoj i srednjoj Italiji kao svećenik i natjecao se za misiju te na posljetku kao misionar i učenik bio poslan u jednu veliku rimokatoličku školu u Asmari, u Eritreji. Ondje sam prvi put došao u dodir s protestantskim misionarima i dobio neke njihove knjige. I ondje sam, i to više negoli ikada prije toga, primjećivao koliko tiranski može biti rimokatolički sustav.

Dvije godine kasnije stigao sam u London, gdje sam namjeravao poboljšati svoje znanje engleskoga jezika. U Londonu sam ponovno došao u dodir s biblijskom vjerom pa sam počeo moliti Boga da mi dade svjetlo. Ponekad kada bih prolazio kraj Hyde Parka ondje bi na mjestu određenom za govore (Speaker's Corner) propovijedali evanđeoski propovjednici. Njihovo neustrašivo i jasno prikazivanje katoličkih lažnih nauka na posljetku mi je pomoglo da se otrgnem od Rimokatoličke crkve. Gospodin P. Pengilly, ulični propovjednik Evanđeoske alijanse bio je jedan od onih koji su mi pokazali ispravan put.

Na kraju bih svakog čitatelja htio uvjeriti da ovo svjedočanstvo ne pišem zato što bilo koga mrzim. Upravo suprotno, želja moga srca i molitva Bogu (Rimljanima 10,1) jest to da još mnogi katolici prepoznaju svjetlo Evanđelja, i to onako kao što je ono prosvijetlilo mene, i da s radošću mogu znati da je Isus njihov osoban Spasitelj. Radost zbog tog duhovnog otkrića u meni je probudila želju da ga podijelim s drugima. Zbog toga sam napisao ove stranice i uzdam se u to da će se putem ovoga svjedočanstva Bog proslaviti.

